

Odprta noč in dan so groba vrata.

Sv. Barbara pri Mariboru. Dne 11. t. m. je v Gospodu zaspal Leopold Bezjak, bivši posestnik v Zikarcáh. Mož je bil globoko veren, pošten in daleč na okrog poznan, kar je pričal njegov pogreb. Bil je zvest naročnik »Slovenskega gospodarja«. Svojo hudo dvamesečno bolezen je potrpežljivo prenašal. Domačim in sorodnikom, ki so mu s pravo ljubeznijo stregli, naše srčno sožalje! Na sedmni se je nabralo 30 Din za novo bogoslovje v Mariboru.

Sv. Trojica v Slov. goricah. Dne 9. februarja je po dolgi zelo težki boleznini mirno v Gospodu zaspala v 63. letu starosti žena vdova Genovefa Kos. Rajna je bila rojena pri Sv. Jurju v Slov. goricah ter se je semkaj v Verjane pred 39 leti primožila. Njeno življenje je bilo močno zagrenjeno. V svetovni vojski je izgubila sina-edince, pred štirimi leti ji je umrl mož. Pogreb rajne se je vršil 12. t. m. zjutraj. Kako je bila rajna priljubljena, je pokazal sprevid, katerega so se udeležile tudi žene Marijine družbe ter tretjeredniki z zastavami. Pri odprtem grobu se je poslovil od nje preč. g. župnik v lepih besedah. Orisal je njeno življenje kot vzorno mater, tretjerednico in kot zvesto Marijino družbenko. Večna luč ji naj sveti, hčerkama pa naše sožalje!

Sv. Peter v Gor. Račgoni. V soboto dne 8. tm. je nagloma od srčne kapi zadet umrl Janez Paluc v Crešnjevcu v starosti 46 let. Bil je zvest naročnik »Sl. Gospodarja«. Zmiraj je bil med tistimi, ki vsako prvo nedeljo redno pristopajo k mizi Gospodovi. Ob odprtem grobu je spregovoril prisrčne poslovilne besede domači g. kaplan. Pokojni zapuščala žena in dve hčerki. Naj počiva v miru! — Spremijali smo k zadnjemu počitku Marijo Adamič iz Melov, staro komaj 45 let. Umrla je tudi nagle smrti, zadeta od kapi. Našli so jo v sobi mrtvo. Bog ji bodi milostljiv plačnik!

Veržej. V najlepših letih nas je zapustil Janko Panič. A za odhod ga je dobri Bog zelo lepo pripravil. Se pogreb je bil izredno lep. Ne zahtaj nas!

Sv. Tomaž pri Ormožu. Dne 13. t. m. je umrla žena Marija Petek iz Mezgovce na porodu prvega otroka. V istem času se zaziblje veliki zvon in naznani naglo smrt nekdanjega cerkvenega molilca Antona Cajnkarka iz Senika. Lep pogreb je imel šolar Francišek Potrena, 8-letni šolar, ki je na smrtni postelji prejel prvo sv. obhajilo po svojem katehetu č. g. Francu Ostercu, profesorju v poktoju.

Čadram. V sredo, 12. februarja, je umrl mož stare garde, poštenjak od nog do glave, kremenit značaj, ki ga ni mogla upogniti nobena sovražna sila, Ivan Vahtar, ki je dosegel starost 71 let. Z Vahtarjem lega v grob dober kos čadramske zgodovine, zgodovine borbe za naše verske in narodne ideale. Zadnji veteran te neomahljivo zvente in bojevite garde je odšel v večnost, iz katere so se mu vso dobo življenja svetilkali tisti ideali, ki se jih je vedno oklepil z vso močjo svojega duha in srca. Narodnost je bila za t. Vahtarja svetinja, ki jo je visoko cenil in hrabro branil. Biti Slovenec je nekdanj pomenjalo biti borec, in taktšen je bil Ivan Vahtar. Z t. Oberskim, t. Golčerjem se je bojeval, v isti vrsti z t. za Čadram tako mnogozasluznim monsignorjem Bezenšekom za pravice slovenskega naroda proti vsem nasilnim potujočevalcem, katerim so tudi bila na razpolago vsa gmotna sredstva. Vahtar je bil vedno nedostopen vsakomu poskusu podkupovanja. Kot Slovenec stare dobre korenine je svoje slovenstvo vedno spajal s katolištvom. Sodeloval je pri gradnji naše nove cerkve, sodeloval pri gradnji Društvenega doma, sodeloval pri naši krščanski prosvetni organizaciji, h kateri je pristopil med prvimi člani. Bil je član načelstva posojilnice in tudi za občinski blagor je deloval kot večletni odbornik. V petek predpoldne smo tega vrliga moža, ki ga je težka bolezen mučila 7 in pol leta, predno je Bog svojega zvestega služabnika poklical po plačilo, položili k večnemu počitku. Ob odprtem grobu se je od rajnega poslovil v prisrčnih besedah g. duhovni svetnik Franc Hohnjec, ki je s krepkimi po-

tezami začrtal njegovo življenje in delovanje. Plemeniti Ivan Vahtar naj počiva v miru! Našemu narodu želimo veliko tako značajnih, odločnih, Bogu in narodu zvestih mož! Med številnimi udeleženci pogreba so tudi bili zastopniki požarne brambe, v koje imenu se je od rajnega poslovil g. načelnik Maks Leskovar. Pevski zbor Prosvetnega društva je zapel pri domači hiši »Vigrede, na grobu pa »Blagor mu«. »Slovenski gospodar« želi svojemu prijatelju, ki je bil nad 40 let naš naročnik, večni mir v Gospodu!

Cigenea pri Slov. Bistrici. V sredo dne 5. t. m. je po dolgi in mučni boleznini izdihnila svojo plemenito dušo gđc. Cilka Dvoršek, zaščitna sestra Rdečega križa v Nišu. Svoje mlado, upapolno življenje je darovala iz ljubezni do bližnjega v nečni mladosti 22 let. Po 16letnem šolanju je lani končala šolo v Beogradu, nakar je bila v namješčenju le dva meseca, ko je morala radi bolezni v posteljo. V svoj rojstni kraj na Cigenco se je vrnila 5. januarja iskat zdravja. Toda ravno mesec dni potem je podlegla neozdravljivi jetiki. Velika množica ljudstva je je spremila na njeni zadnji poti, kar je bil najboljši dokaz, kako je bila Cilka prijubljena. — Ob tej priliki se rodbina Dvoršek najtopleje zahvaljuje vsem darovateljem krasnih vencev, g. Tkavcu za tolažilne besede, pevskeemu društvu »Lipa«, sploh vsem, ki so nas ob prebridki izgubi naše nepezbane Cilke tolažili ter vsem, ki so jo spremljali k večnemu počitku!

Sv. Rupert nad Laškim. Dne 10. februarja je v Medvednici umrla po dolgem hiranju in trpljenju vdova Ana Vrečko, po domače Bajtnarica. Vse hudo je prišlo nad ubogo mater in vdovo v zadnjem času: najprej ji je umrl dobri in skrbni mož, kmalu nato je zgubila edino hčerko Mico, omoženo Centrih, pri kateri je imela provžitek, in konečno ji je umrl še edini sin Franček v najlepši mladeniški dobi. Kot prava krščanska mati in trpinka se je v svojem trpljenju popolnoma udala v božje roke; vso svojo moč in tolažbo je zajemala iz pogostnega sv. obhajila, po katerem je vedno srčno hrepenela. Šla si k svojim dragim v večnost! Počivaj v miru, dobra žena!

Kekarja. V ponedeljek, 10. februarja, smo pokopali vrliga mladeniča Franca Fricelj, ki ga je smrt pokosila v 28. letu življenja. Rajni Franjo je bil značajan mladenič, ki je svoje

»Kaj? Nič.«

»O pač! Očetovo smrt si ženeš preveč k srcu; nič več te ni med ljudi. Tako se boš skisal in čudak boš postal.«

Tevž je molčal.

»Tevž, ne zameri, da se vtikam v tvoje zadeve! Ne kot duhovnik, kot tvoj prijatelj ti pravim: čuj, treba ti je človeka, ki te spravi na pravo pot! Lani si nekoč dejal, da bi rad Zvonikovo Marto. Ali bo kaj?«

»Bo. Zaupno Vam povem: obljubila mi je.«

»Zakaj ne napraviš resnice?«

»Ker so ji oče rekli, da morava dve leti počakati. Potrebna jim je še.«

»Zvonik ti je pravi patron iz Starega testamenta. Temu bi bilo treba dopovedati —. Toda ti, zakaj si predsedništvo odložil?«

»Odpustite, ne morem več!«

»Tevž, tako boš čisto zagnil. Človeku ni dobro, da venomer v eno tišči; kaj rad se oklene reči, ki tega niso vredne.«

»Ko pa ne morem, kakor bi rad!«

»Prav ti moreš, kakor hočeš. Dobre volje ti je treba.«

Dvornik je žalostno odmajal in molčal.

»Že vidim, Tevž, da danes ni s teboj nič. Pa še pridem in ne odneham, dokler te ne spravim pokoncu. — Zbogom!«

Mladi kmet je gledal otožno za njim. Ali se niso tudi kaplana že prijeli marnji, ki so se širili o njem in njegovi skoposti? Ali ni že nekako tako namigaval? Da, saj je moralo tako priti. Ko bi vsaj kaplanu — vsaj kaplanu — mogel povedati vso resnico!... Toda obljubil je očetu, da bo za vse čase molčal. Da, molčati mora: zavoljo očeta, zavoljo sebe, zavoljo vse rodovine!... Z vso silo se je odtrgal od teh bridkih misli in se obrnil na delo kakor vsak dan, ko je od ranega jutra do večera delal za tri.

Praznik sv. Rešnjega Telesa se je bližal. Tedaj se je po fari razvedelo, da je Tevž odložil poveljstvo »strelske družine«. Spet so imeli ljudje kaj govoriti in še huje so jeli Tevža obirati. Najbolj k srcu pa je šla stvar mojstru »Krištofu«. Ko je tiste dni nekoč srečal Tevža, ga je z obema rokama prijel za jopič in zavpil:

»Človek božji, za ušesa te bom! Ko bi tvoj oče mogel iz groba, te bi tudi — da, za ušesa! Kako sem se ponašal s teboj in z najinim sorodstvom in povsodi sem oznanjal tvojo čast! Ti pa — ti pa jo zavržeš kakor strgano coto. Kaj stoji v katekizmu, he? »Kaj pomaga človeku, ako ves svet pridobi, na svoji časti pa škodo trpi!« Nič mu ne pomaga, prav nič — še za knof ne! — Zakaj si odložil komando pri strelih? Če se ti za tisti sodček piva škoda zdi, jaz jih plačam deset.« (Dalje sledi.)

sta prodal na razne glavarje plemen. Od svojih lastnih vojakov je zahteval, da so mu morali plačevati prehrano. Moštvo je bilo na pol izstradano in se je borilo z največjo nevoljo.

Vojne pošiljke za Abesinijo.

V zadnjem času je dospelo v Džibuti in v angleške luke v britanski Somaliji zelo mnogo vojnega materijala za Abesinijo. Tudi oddelek tankov je bil izkrcan. Abesinsko vrhovno poveljstvo bo razdelilo tanke med čete na južnem bojišču. En del modernega vojnega materijala bo dčbil tudi ras Sejum na severni fronti.